

Τοῦ παπᾶ καὶ τοῦ τσιφλικᾶ οἱ γιοὶ
Βάλανε κουθέντες σ' ἓνα μπάτσο.
Ὁ δικαστὴς ἔρριξε στὸ Μαλόну, μὰ ματιά.
Τὸν ἐσυνύρισε κανονικά.

Μίλησε γιὰ τὸ ἔγκλημα τῆς νεότητος,
Τὸ ἀθῶο θῆμα
Ὁ Μαλόну ποτὲ δὲν εἶπε μὰ στραβὴ λέξη
Γιὰ νὰ τὸν διαφεύσει.

Ὁ Μαλόну τῆς ὁδοῦ Γκάν,
Πίσω ἀπὸ τὴν Πυρηνικὴ Ἀποστολή,
Γιὸς τῆς ἐπαρχιακῆς πόρνης,
Κατηγορήσε τὴν τηλεόραση.

Ἡ δικαιοσύνη, ὅπως συνήθως, ἐθροιάμβευσε.
Ὅλοι ἐνωσαν φῖνα,
Τὰ πράγματα πῆγαν κατὰ διαόλου.
Ὁ Μαλόну πήρε τὸ δάφτισμα.

Ὁ Μαλόну ἔμαθε τὸ μάθημα:
Ποτὲ νὰ μὴν κάνεις τὸν κουτὸ
Μὲ τὰ προϊόντα ἰδιαίτερα ἐνὸς δημοτικοῦ
Δημοσίου σχολείου.

Ὁ Μαλόну ἔχασε ἓνα—δύο πράγματα
Σ' αὐτὸ τὸ ἴδρυμα.
Πρῶτα τὸ πουκάμισο, μετὰ τὴν ἀθωότητα,
Τὴν παλιὰ δισταχικότητα.

Βρῆκε γιὰ λόγου του μὰ γχόμενα,
Ἄφρογο ντύσιμο, ἄφρογα κολλάρα,
Ὁ Μαλόну πάνω σὲ μὰ χαζή.
Τσέπες γεμάτες δολλάρια.

Τὰ γυμνασιόπαιδα στὴ γωνία
Μὲ τὰ ριγέ, στενά σακκάκια
Κοιτᾶνε τὸ γερο — Μαλόну
Μὲ μάτια σὰν ξυράφια

Δὲν χρειάζεται ταλέντο, λέει ὁ Μαλόну,
Δὲν χρειάζεται παρουσιαστικό.
Ὅ,τι εἶχα τὸ εἶχατε, μπατιράκια.
Χάρισμά σας τὰ χοντρά σας τὰ διδλία.

Ὁ παππᾶς εἶχε τὴ θρησκεία,
Ὁ τσιφλικᾶς, τέλος—τέλος, τὸ ἴδιο.
Ὁ δικαστὴς τράβηξε γιὰ τὰ θυμιαράκια.
Ἡ ζωὴ, εἶπ' ὁ Μαλόну, ἓνα παιχνίδι.

Σκεφτεῖτε λοιπὸν τὴν περίπτωση τοῦ Μαλόну,
Γυμνασιόπαιδα, παπᾶ, τσιφλικᾶ, κατῆ.
Ποιὸς ἦταν ὁ θύτης καὶ ποιὸ τὸ θῆμα;
Μιλήστε.

Φίλιπ Λάρκιν (1922)

Φεύγοντας

Εἶν' ἓνα βράδυ πού μπαίνει
Μέσ' ἀπὸ τοὺς ἀγρούς, πού δὲν ἔχει ξανα-
φανεῖ,
Πού δὲν ἀνάβει λάμπες.

Μετὰξιν μοιάζει ἀπὸ μακρινά, ὅμως
Ὅταν συρθεῖ ἀπ' τὰ γόνατα καὶ τὸ στήθος
Δὲν εἶναι βολικό.

Ποῦ πῆγε τὸ δεύτερο, πού κλείδωσε
Τὴ γῆ στὸν οὐρανό. Τ' εἶναι κάτω ἀπ' τὰ γέ-
νια μου
Ποῦ δὲν μπορῶ νὰ νιώσω;

Τὶ θαρᾶναι τὰ χέρια μου;

Πατρίτσια Μπίρ (1924)

Ὅνειρο γιὰ ἓναν ἀπαγχονισμό

Μὲ τίναξε μὲ τὸ κουδονίσμα τοῦ τηλεφώνου
Σάν σ' ὄνειρο,
Ὁ ἴδιος ὁ ἀδελφός μου.
Τὸν εἶχαν κρεμάσει
Ἐκείνο τὸ πρωί,
Ἄθῶο,
Κι' ἐγὼ κοιμόμουν
Καθὼς χιτυπᾶσε
Τὸ ρολόι
Τὴν ὥρα πού αὐτὸ γινότανε,
Ὅχτι,
Ἀκριβῶς τὴν κατάλληλὴ ὥρα
Γιὰ νὰ συμβεῖ.
Μοῦ μίλησε
Στὸ τηλεφῶνο
Ἐκείνο γ' ἀλόγημα
Γιὰ νὰ μοῦ δώσει θάρρος,
Ὁ ἀγαπημένος μου ἀδελφός
Ποῦ κανένα δὲν εἶχε σκοτώσει,
Καὶ τὸν ρώτησα,
Ἐπιτραστικό,
Σάν πῶς νὰ νιώθεις
Τὸ νὰ σὲ κρεμᾶνε.
ε' ὦ, μὴν ἀνησυχεῖς, ἀγαπούλας, εἶπε,
ε' ὦταν ἔρθει ἡ ὥρα σου.
Εἶναι μᾶλλον σὰ νὰ σὲ γαργαλεῖ.

Μόθιου Μίντ (1924)

Ὁ Μεταφραστὴς στὸν Μεταφρασμένο

I. Μ. Γιολάνης Μπομπρόσκι

Ποτάμι, κεδιάδα,
δέντρο, τὸ πούλι
σὲ πτήση, κατοικία
καὶ ὄνομα, παρᾶξενά
γιὰ μένα, καθόλου παρᾶξενά
γιὰ σένα — τοῦ παιδιοῦ
τὸ μάτι, τοῦ στρατιώτη
τὸ θῆμα, τὸ γνῶσιμο
κατόφλι.
Πέρασα τὴν κεδιάδα
ἀργά, εἶδα τὴ φωτιά σου
στὸ δάθος.
Ἔβαλα τὸ δέντρο
στραβὰ στὸν οὐρανό σου,